

Bir Buruk Genclik Hikayesi 4

— canayhanim · 06 Aralık 2013

Benim kaçışlarım olacaktı aslında, yasaklarım, masumiyetim. “Tetik mi?” dedi, “Ne tetiği?” Bilmemezlikten geliyor, bana nasıl bir ümit, nasıl bir güven vereceğini bilmiyor gibi, beni konuşturmaya çalışıyordu küçük hanım. Bu hareketlerine karşılık olarak biraz Patronculuk oynamaya karar verdim. “Boşver şimdi, onu sen düşün bakalım, ne tetiği acaba diye?” “Sana dediklerimin notlarını alıyorsun değil mi? Bu arada, lütfen, her bir ürün dosyasının buraya kopyasını temin et. Yeni müşteriler dahil ettiğimizde, onlara üreteceğimiz ürünleri de bu şekilde dosyalayacağız. Bunu bu hafta içersinde tamamlayabilirsen çok iyi olur.” “Bir de, Muhasebe’den mevcut ürünlerin satış fiyatlarını ve fiyat değişim dönemlerini al. Onlar da mühim, artık bu fiyat değişimlerini SZC yönetecek. Seninle fiyat anlaşma dönemlerinde ve rutin zamanlarda müşterileri ziyaret edeceğiz.” “Şimdilik bu kadar yeter. Uzun lafın kisası Simya Hanım, seninle yapacak çok işimiz var.” Simya dikkatle notlarını almış ve hiçbir şekilde sözümü kesmemişti. Yazısını bitirdiğinde, kafasını kaldırıp “Tamamdır.” dedi. “Yapılacak iş çok” Ayağa kalktı ve boşalan bardağını tekrar tepsiye koyup oda kapısına doğru ilerledi. Kapıyı araladığında seslendim ona, Elinde bardaklar ve koltuğunun altındaki not defteri ile birlikte döndü yüzünü bana. “Allah Utandırmasın, ikimiz için de hayırlı olsun” dedim. “Sana güveniyorum”.

Ona güveniyordum, aslında karşımdaki bu kızcağıza güvenmek istiyordum. İş için güvenmeliydim, bir de heveslerimi gidermesini, yavru patronluğumu, egolarımı beslemesini, sırlarımı sadakat ile dinlemesini, beni dinlendirmesini istiyordum. Ah küçük çocuk sen bu kızdan ne istiyordun? Gülümsediğini hatırlarım. Yanaklarının pembeliğini daha da belirginleştiren bir tebessüm ile gülümsedi, birkaç saniye gözlerime baktı ve başını öne eğdi, belki kendince hayıflandı, ya da dediklerimle dalga geçti. Bugün hala çözemem o sessiz gülüşün anlamını. En son kapının kapanışını hatırlıyorum o görüşme anı ile ilgili. Uzun topuklu ve gösterişli ayakkabılarını yere kararlı ve ağır ağır vuruşlarının, tıpkı bir saatin gonguna benzeyen sesini dinlemeye başladım. Her yere vuruşunda, içimde de bir şeyler birbirine vuruyordu. Heyecan heves, dürtüler, inat, patronluk, erklik, korumacılık... Bu şekilde değişik değişik his dalgaları arasında gezinirken bilincim, uyuya kalmışım. Sanırım bir saat sonra masa telefonumun sesiyle açtım gözlerimi. Simya, mülakat için beklediğimiz iki kişinin geldiğini bildiriyordu. Misafirleri toplantı odasına almasını söyledim ve bir sigaralık zamanda kendimi o ana getirip ayıldıktan sonra, ağır adımlarla odamdan çıktım ve Simya’nın girişteki küçük odasına daldım. Yeni yeni kullanmayı öğrendiği bilgisayarda, yapmasını istediğim kayıt işlerine çoktan girişmişti bile. Birden, “Bu akşam kaybolma bir yere, seni bir yere götüreceğim.” Dedim. Baktı gözlerime, önce ne olduğunu ya da bunun nasıl bir teklif olduğunu anlayamadı, ya da işin doğrusu benim nasıl tuhaf biri olduğumu çıkarmaya çalışıyordu zavallı kızcağız. “Çok mu acil?” dedi, “Bugün olmasa?” “Ne işin var ki?” dedim. Güzelimin, meğer alışveriş yapma ardından aile gezmesi gibi masum planları varmış. “Unut kendi planlarını, oyunbozanlık istemem.” dedim. “Sizinkilere mesaiye kaldığını söylersin. İşimiz uzun sürmeyecek.” Sessiz kaldı, ve ben geldiğim gibi, yine ağır adımlarla odasından çıkıp toplantı salonuna yöneldim.